

Vytýkalo se mi, že můj článek Koutek generace vzbudil sice značný rozruch, ale nikoli rozruch zcela poctivý. Obávám se však také, aby nebyl zneužíván na místech, kde bych toho nejméně očekával. Nereagoval jsem přirozeně na glosy, jimiž byl můj článek komentován z jistých kruhů, protože tyto glosy se více než mne týkaly určitého koutku generace. Neměl jsem z těchto glos ani radost, ani žal, ani průjem.

Nehledám smysl života v tom, abych si hrál na soudce nebo kata v generaci, neboť se k tomu nehodím ani svou figurou, ani svými schopnostmi, a ponechávám tuto čestnou funkci lidem otrlým, kteří neomdlí v blízkosti nejpodivnějších jedinců, které budou ukazovat v spodním prádle. Svůj názor jsem shrnul v pilulku, na první pohled sice „mátožnou“, již však i přes tento domnělý nedostatek nemíním rozpouštět ve vodiče.

Svůj článek shledávám naprosto nedvojsmyslným a svá slova pokládám za definitivní. Doufám, že každý v nich našel, což jeho jest.

Chtěl bych pouze poznamenat několik slov: Velice jsem se pobavil, když jsem zjistil, že si mnozí představují při mých slovech: Pro skutečného básníka není dnes jiného místa než na pranýři nějaký sloup, k němuž je řetězy připoután jakýsi villonovský trhan, podobající se řvounu z politických schůzí a držící v ruce (mozolovité ovšem) emblémy jisté partaje.

Udivuje mne, že K. Teige použil mého článku, podtrhávaje některými citáty z něj své vlastní vývody, ve věci V. Vančury, do níž, budiž to řečeno jednou provždy, nikomu nic není.

Můj článek neměl žádného podbarvení politického. Mluvil jsem především o čistotě díla, o literární prostituci a z mých slov je zřejmo, že moderním básníkem je pro mne básník, který nikdy nezradil své dílo. Myslím, že je nad slunce jasnější, že má slova: „aby se ti, kdož se prostituují, alespoň jednou a naposled mohli zardít“, K. Teige použil na nepravém místě. Lépe by byl učinil, kdyby o Vančurovi byl psal v souvislosti se svými slovy na konci článku: „Vedle jakési ‚generace‘ je naštěstí cosi solidnějšího: věrnost dílu, názor a směr, vyznávaný v mezinárodním souručenství“. Je vůbec škoda, že Teige svých vůdčích schopností a svého bojovného elánu nepoužívá více ve věcech poezie a že zájem o politiku nadřazuje v poslední době nad zájem o poezii.

Důsledné slučování duchů revoluce s revolučními duchy v umění považuji za pošetilost a za zbytek reakcionářství nejen politického, ale i uměleckého. Je to negativní obrázek vlasteneckých rájů. Nezáleží na tom, je-li básník kamelotem Rudého práva nebo československým generálem, ač je si to těžko představit. Skutečný básník stojí vždy stranou politických štvanic a machlů. Revoluce si vždy přivlastňuje básníky až ex post.

Nechci přirozeně z celku stanovit pravidlo, ač historie, věčejšek i přítomnost dokazují, že obyčejně nejvyspělejší revolucionáři, politikové, sociologové a národohospodáři, kteří mají pro dnešní život význam, byli vcelku největšími reakcionáři v oblasti umění. Rovněž tak lze říci, že básníkům byly převraty státní, společenské a třídní celkem úplně lhostejné. Kdo zná např. Baudelaira, ví, že jeho revoluční činnost v roce 1848 byla v jeho životě zcela bezvýznamnou epizodou a že Baudelaire není básníkem revoluce, jako jím není ani básník J. A. Rimbaud, který vstoupil do Komuny z důvodů zcela prostých: měl hlad. Nezůstal však komunardem ani

měsíc a ještě před pověstným krvavým týdnem uprchl z Paříže. Rovněž tak mohli bychom jmenovat Julese Laforgua, Nervalu, Germaina Nouveaua, Lautréamonta, Mallarméa a Apollinaira.

Básníkovy zájmy pohybují se vždy mimo okruh partají, nechodí tlouci v trikolóře vlastenecké špačky, ani se nestarají, zač je v SSSR pět deka skořice.

Básník se oprostil ode všech předsudků. Obdivuje hrdiny revoluce jako hrdiny kontrarevoluce. Jestliže miluje *smrt*, vzruší ho poprava Sacca a Vanzettiho stejně, jako poprava carské rodiny. Atd.

Básníku laje se sobců a tvorů asociálních, zatímco zprava i zleva vyjí hyeny nad jeho skutky i poezií. Básníkovým nepřitelem je rub i líc lidské společnosti.

Ano: jediné místo pro skutečného básníka je přece jen na pranýři.

Ivan Sekanina: JINDŘICHA ŠTYRSKÉHO
KOUTEK PLNÝ OMYLŮ
ČILI Z KOUTA DO KOUTA

Snad málokomu podařilo se během dvou měsíců vzbudit tolik iluzí a způsobit tolik rozčarování jako Jindřichu Štyrskému. Když vyšel v říjnu v Odeonu jeho Koutek generace, začal běhat mráz po zádech celé řadě lidí z generace Štyrského a ostatní začali se usmívat v očekávání, že konečně se našel někdo odvážný, který ukáže na všechno to svinstvo, které začalo se do „generace“ zažírat. Každý ví, že mnozí z avantgardy podlehli korupčnímu prostředí zkomírajícího měšťáctva. Že se dělají pro peníze anebo pro postavení kýče, že se mění světové názory, že se kašle na umělecké i politické přesvědčení, je-li tu nějaká sebešpinavější možnost pohodlnějšího života. A proto byli všichni vděční Štyrskému, že chce na to všechno otevřeně ukázat a že bere na sebe úkol, který již dávno měli splnit ti, kteří jsou dosud čisti a kteří svou funkcí v „generaci“ byli povinni to udělat, že bere na sebe úkol Teiga, Václavka, Fučíka atd.

Není nejmenší pochybnosti o tom, že dnešní smutné případy byly způsobeny přebytkem kamarádství hraničícího s klikařením a naprostým nedostatkem upřímné a poctivé kritiky v řadách generace. A za to jsou zodpovědní ti, kteří byli a jsou považováni za kritiky generace. Byla a je povinnost Teiga, Václavka a Fučíka, aby vystoupili proti Nezvalovi a řekli první veřejně, co si říkají soukromě, že Nezvalova Kronika je rozhodně dokonale slabá věc a snad i kýč, že jeho